

Sygn. akt: X C 348/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, X Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Brzoskowska
Protokolant:	str. sekr. sąd. Kalina Pawełko

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

- oddała powództwo.

SSR Agnieszka Brzoskowska

Sygn. akt X C 348/17

UZASADNIENIE

Powód, OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 39.439,47 zł. z odsetkami i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwany w dniu 05 stycznia 2009 r. zawarł z (...) Bank S.A., będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., umowę o kredyt ratalny na zakup pojazdów. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części, dotyczącej warunków spłaty, umowa ta została wypowiedziana, w związku z czym na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych. Poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny i uzyskał klauzulę wykonalności. Następnie wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Prowadzona przez poprzedniego wierzyciela egzekucja nie doprowadziła do wyegzekwowania całości należności, stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Na podstawie umowy o przelew wierzytelności, zawartej w dniu 04 marca 2015 r., powód nabył wierzytelność względem pozwanego z prawem naliczania dalszych odsetek, następnie przesłał pozwanemu informację o zmianie wierzyciela, a także bezskutecznie wezwał go do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Na dochodzona pozwem kwotę 39.439,47 zł. składają się: kwota 234.485,80 zł. tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 4.058,86 zł. tytułem odsetek karnych, naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału, kwota 2.153,66 zł. tytułem kosztów

wezwań, upomnień i opłat, poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 4.876,69 zł. tytułem odsetek umownych, naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 4.864,46 zł. tytułem odsetek karnych.

Pozwany M. W. nie stawiał się na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany M. W. zawarł w dniu 05 stycznia 2009 r. z (...) Bankiem S.A. z siedzibą K. (obecnie (...) Bank S.A. z siedzibą w W.) umowę kredytu nr (...).

(dowód: umowa nr (...), k. 50-55)

W dniu 22 maja 2013 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzając w nim zobowiązanie dłużnika z ww. umowy nr (...) z dnia 05 stycznia 2009 r. na kwotę 36.777,08 zł. z dalszymi odsetkami. Postanowieniem z dnia 07 czerwca 2013 r. w sprawie V GCo 316/13 nadano ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko pozwanemu do kwoty 23.485,80 zł. Postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1138/13 z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko M. W. - wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, k. 56, postanowienie, k. 57, postanowienie Komornika Sądowego, k. 82)

W dniu 04 marca 2015 r. zawarta została umowa przeniesienia portfela, której stronami byli (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. i OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. W preambule do ww. umowy stawający oświadczyli, że w dniu 19 grudnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wybrał ostateczną warunkową ofertę z dnia 17 grudnia 2014 r. na nabycie Portfela, złożoną przez ww. Fundusz. W tym dniu, tj. 19 grudnia 2014 r., (...) S.a.r.l., (...) S.A., (...) S.A. oraz (...) (Luxembourg) S.A. z jednej strony a (...) Bank S.A. z siedzibą w W. z drugiej strony zawarły umowę nabycia Portfela (umowa ramowa). W dniu 26 lutego 2015 r. ww. Bank dokonał przelewu wszystkich wierzytelności, wchodzących w skład (...), wyszczególnionych w wykazie wierzytelności, dołączonym do ww. umowy, w formie aportu do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W.. W dniu 26 lutego 2015 r. (...) Bank S.A. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w W. umowę sprzedaży uczestnictwa oraz umowę dodatkową, w wyniku czego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. nabyła wszystkie udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, będącej komplementariuszem, tj. w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w W.. Następnie w dniu 04 marca 2015 r., przed podpisaniem umowy, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. w sposób ważny i skuteczny wycofała aport z (...) Bank S.A., tym samym stając się jedynym wierzycielem ze wszystkich wierzytelności, wchodzących w skład (...). Zgodnie z pkt 7.4 umowy, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. oświadczyła, że przenosi na powoda wszystkie swoje prawa i obowiązki, wynikające z umowy dodatkowej, a powodowy Fundusz oświadczył, że powyższe przeniesienie przyjmuje. Umową dodatkową była umowa z dnia 26 lutego 2015 r., zawarta pomiędzy ww. Bankiem, (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w W., w wykonaniu zobowiązań, wynikających z umowy ramowej w celu określenia wzajemnych praw i obowiązków stron tej umowy, dotyczących przejęcia kontroli nad (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę (...) na mocy umowy sprzedaży udziałów oraz umowy sprzedaży uczestnictwa oraz w związku z wniesionym aportem w postaci wierzytelności.

(dowód: umowa przeniesienia portfela z 04.03.2015 r. k. 19-22, aneks k. 23-24)

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. sporządził zawiadomienie o przelewie wierzytelności, adresowane do M. W.. Powód w dniu 08 kwietnia 2015 r. wystawił wezwanie do zapłaty kwoty 43.297,64 zł., kierowane do pozwanego.

(dowód: zawiadomienie, k. 47, wezwanie do zapłaty, k. 48)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy, zaferowany przez powoda. Z umowy kredytu nr (...), a także z wystawionego w dniu 22 maja 2013 r. bankowego tytułu egzekucyjnego, stwierdzającego zobowiązanie pozwanego z ww. umowy, oraz z postanowienia z dnia 07 czerwca 2013 r. w sprawie V GCo 316/13 w przedmiocie nadania ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przeciwko pozwanemu, wynika niewątpliwie, że pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym umowa i że pozwany zobowiązany był względem niego do spłaty zaciągniętego zobowiązania.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby nabył wierzytelność, dochodzoną pozwem. Powodowy Fundusz Inwestycyjny wywodzi swe roszczenie z umowy z dnia 04 marca 2015 r., nie udowodnił jednak, aby jej przedmiotem była wierzytelność, przysługująca (...) Bank S.A. z siedzibą w W. względem pozwanego M. W. na podstawie umowy kredytu nr (...).

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W umowie przeniesienia portfela wierzytelności z dnia 04 marca 2015 r., zawartej pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w W. a powodem, brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego. W ocenie Sądu nie dowodzi nabycia tej wierzytelności przedłożony przez powoda wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1. Po pierwsze, stanowi on jedynie wygenerowany automatycznie z systemu wydruk i nie został podpisany. Po wtóre: z jego treści wynika, że jest to wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a powodem, podczas gdy stroną umowy z dnia 04 marca 2015 r. nie był ww. Bank. Co więcej, wynikają z niego daty płatności 1900/01/02. (vide: k. 46)

Dowodu nabycia wierzytelności nie stanowi także pismo, adresowane do pozwanego, informujące o przeniesieniu wierzytelności. Podnieść należy, że brak potwierdzenia, że zostało ono w ogóle do pozwanego wysłane. W związku z powyższym może ono stanowić dowód jedynie tego, że pismo o takiej treści zostało rzeczywiście sporządzone. Za dowód nabycia wierzytelności tym bardziej nie można uznać wezwania do zapłaty z dnia 08 kwietnia 2015 r., bowiem pochodzi ono od powoda.

Powód nie tylko nie wykazał, że przedmiotem czynności prawnej z dnia 04 marca 2015 r. była wierzytelność, której źródłem jest umowa kredytu nr (...), zawarta z pozwanym, ale również, że nabył wierzytelność od podmiotu uprawnionego, skoro wierzycielem pierwotnym był (...) Bank S.A. z siedzibą w W., a stroną umowy z dnia 04 marca 2015 r. - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W.. Za dowód w sprawie, że

przedmiotową wierzytelność skutecznie nabył od pierwotnego wierzyciela jej zbywca, tj. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W., nie może zostać uznana treść oświadczeń stron umowy z dnia 04 marca 2015 r., nie popartych żadnymi dowodami w postaci chociażby stosownych dokumentów, na które w ww. oświadczeniach powołano się.

Podnieść w sprawie należy ponadto, że powód przedłożył kserokopię umowy przeniesienia portfela z dnia 04 marca 2015 r., której jedynie niektóre strony zostały poświadczone za zgodność z oryginałem. Procedura cywilna nie zna takiego dowodu. Dokumenty, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, gdy ustawa wyraźnie na to pozwala. Brak natomiast przepisu, dopuszczającego zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczającego jej zgodności z oryginałem dokumentu. Warunku takiego kserokopia złożona przez powoda nie spełnia.

W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Stanowisku temu Sąd Najwyższy dał wyraz również w późniejszych orzeczeniach, w tym w postanowieniach z dnia 27 sierpnia 1998 r., III CZ 107/98 (OSNC 1999, nr 3, poz. 52) i z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00 (OSNC 2004, nr 1, poz. 9) oraz w wyroku z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00 (niepubl.). Również w nauce prawa przyjmuje się, że niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.)

W konsekwencji powód nie wykazał nabycia wierzytelności, dochodzonej pozwem i jednocześnie swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie wbrew dyspozycji art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Powód winien, zatem wykazać wszystkie okoliczności, stanowiące podstawę żądania pozwu. Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska